

paa de Erfaringer, man havde gjort med Hensyn til Hærens Ordning, og hvilke Forandringer man i Henhold til disse Erfaringer vilde foretage. Derfor fik Hærorrdningen, da de ny Forslag kom med, et noget større Omfang, og at det maatte influere paa Budgettet, er en Selvfølge. Dog maa jeg sige at, henfset til alle disse mange forskellige Ting, som ere komne med, maa vistnok det Hærløvsforslag, jeg fremsatte, og som forudsatte Udvidelser, der andrage 600,000 Kr. om Aaret, siges at være ret beskedent i Forhold til Situationen. Det vil ogsaa være bemærket af dem, der have sat sig ind i dette Hærløvsforslag, at man for at holde denne Sum saa lavt nede som muligt, har søgt at finde visse Indskrænkninger i de bestaaende Forhold, visse Besparelser, som kunde gøre denne endelige Sum mindre. Disse Besparelser andrage et Beløb, der var ikke mindre end et Par Hundrede Tusinde Kroner om Aaret, hvilket var ret betydeligt; ellers vilde den endelige Sum blevet meget større. Jeg pointerer altsaa, at det Hærløvsforslag, der er fremsat af mig, indeholder to forskellige Arter af Forslag, saadanne, der angaa, hvad der maatte anses for nødvendigt, endogaa paatrængende nødvendigt, og Forslag, der omhandle, hvad der maatte siges blot at være hensigtsmæssigt, hvad Erfaringen havde lært, det vilde være i Overensstemmelse med god Økonomi at indføre.

At man nu, da man har foretaget dette Skridt, her paa dette Tidspunkt af Samlingen at forelægge et saadant Lovforslag i Form af et Tillæg, har indskrænket det til det strengt nødvendige, kan jeg overmaade godt forstaa; men jeg kan naturligvis beklage, at Begrænsningen af, hvad man foreslaar, dog alligevel er bleven saa stærk. Jeg skal nu nærmere gaa over til at karakterisere Lovforslaget med Hensyn til dets enkelte Dele, navnlig med Hensyn til de enkelte Waaben.

Jeg kommer da først til at omtale Fodfolket, hvorledes dets Ordning vil stille sig efter det ny Forslag. Jeg skal der gøre opmærksom paa, at Fodfolkets Omordning netop er et af de Punkter, paa hvilke jeg ifølge de Erfaringer, der ere gjorte siden 1880, anser det for hensigtsmæssigt at foretage Forandring, hvorfor man ogsaa havde optaget Bestemmelse om en ændret Ordning af Fodfolket, navnlig med Hensyn til dets Tjenesteturnus i det Lovforslag, jeg tidligere har haft den Ære at fremsætte. For at denne Omordning ikke skulde koste for meget, var jeg og de søgthundige, som jeg der nærmest støttede mig

til, paa det Omraade enedes om, at man kunde gøre visse Indskrænkninger med Hensyn til Waabenets Tjenestetid. I mit Forslag var denne Tjenestetid nedsat med 15 Dage, 5 i Rekruttiden og 5 i hver af de to Indfaldelser. Ved den herved foranledigede Besparelse, som tillige forøgedes ved nogle andre, der fremkom ved Omordningen af de større Døvelser i September Maaned, fik man saa meget indvundet, at man kunde være berettiget til at foreslaa en vis Udvidelse af Fodfolkets Kammer tilligemed en helt anden Turnus. Denne Turnus gik navnlig ud paa, at ved hvert enkelt Regiment hvert andet Aar 2 Batailloner og hvert andet Aar 1 Bataillon skulde have Rekrutter, saaledes at man i det hele i Stedet for 10 Rekrutbatailloner fik 15 saadanne. Det vil betyde en bedre og fyldigere Beskæftigelse af Befalingsmændene, navnlig Kaptajner og Oberstløjtnanter. Og det var navnlig det, man havde at indvende mod den nuværende treaarige Turnus, hvor Afdelingerne kun saa Rekrutter hvert tredje Aar, at den i Værgden virker noget sløvende navnlig paa Kaptajner og Oberstløjtnanter. Hele denne ny Ordning, som jeg troede, i Almindelighed maatte anses for meget hensigtsmæssig, og som jeg ikke mente, kostede noget videre, da det var Besparelserne i Fodfolket selv, som stillede Pengene til Disposition, maa man naturligvis her frafalde. Sagen er jo nemlig den — og her kommer jeg straks til et af de mest indgribende Punkter i det foreliggende Forslag — at der af den til Fodfolket udstrevne Styrke kun skal uddannes et bestemt Antal, ikke som nu hele den vaabendygtige værnepligtige Masse, som bliver tilbage, naar de andre Waaben have faaet, hvad de skulle have. Antallet er nu indskrænket til 480 Mand pr. Bataillon; Resten — det vil blive, saa vidt jeg skønner, mellem 1000 og 2000 Mand, gennemsnitlig 1500 Mand om Aaret — skal kun indfalde til 2 Maaneders Tjeneste og derefter hjemsendes. Det vil heraf ses, at man er nødt til fuldstændig at opgve den forandrede Turnus. — Der er i Forslaget heller ikke Tale om den ringe Udvidelse af Fodfolkets Kammer, som var foreslaaet. Det er altsaa et svagt Punkt i dette Forslag, at det griber stærkt ind i Fodfolkets Ordning. Jeg vil ikke sige, at Uddannelsen af Fodfolket derfor behøver at blive slettere, end man nu har den. Det er klart, at enten man uddanner 480 Mand eller 600 Mand, er det for saa vidt det samme; Uddannelsen kan derfor for saa vidt blive god nok, og det Fodfolk, som vi saa uddanner, kan altsaa fuldt ud, haaber jeg, udrette, hvad man venter af det selv med den Ind-